

APRIL 1929

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1¹ — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

De onverzoenlijke tegenstellingen in het kapitalisme, die tot de kenmerkende begeleidingsverschijnselen van dit crisistijdperk behooren, zijn vooral gedurende de laatste maanden in fatale scherpte tot uiting gekomen. De crisis dreift de

WERELDCRISIS

bladen als „De Tribune” dag aan dag schetteren over het leugenachtige karakter van verdragen als het Kellog-pact, heet de Russische regering een soortgelijk initiatief genomen als Amerika en een aantal Staten, het zoogenaamd „Pact of Friendship and Commerce” met de Poolse fractie in het Poolse parlement. Merkwaardig is dat de Poolse fractie in het Poolse parlement de gelegenheid stelt op achtige wijze zich als pacifist te gedragen, is dus het verschijnsel dat erenkomsten waarnemen, en zijn, waar achter de in het Poolse parlement voltrekt. Er is dus wat die aangaat geen verschil en dat van Litwinof. Een fractie in het Poolse parlement is een sophistiche kronkeling te praten. Aan de feiten kronkelingen niets veran-

deze pogingen van het om het Europeesche kapitaal is de conferentie van Parijs bijeenkomst zoogenaamd „Pact of Friendship and Commerce” op te lossen, is in werke het Amerikaanse kapitalisme over Europa sterker in verder de andere Euro-roepmachten, moeten aan derworpen worden. Of dit ere vraag. Reeds 7 weken is en bijzonder ver is zij nog niet gekomen. Dit is lingen tusschen de conferentie zijn te scherp, raken te voor de wereldcrisis ontstane zij op een conferentie op sing gebracht kunnen wor-reet verder door. Inplaats en in conferentie-oplossing is de kapitaliteit dan ook in ote imperialistische tegen-achtige uitbreiding van de an de luchtvloot militair e andere oplossing. Echter de neiging om zich militair erk mogelijk te maken, de the regering zich nu con-bourregeering noemt, aan onsequente is, onder den

laatste is trouwens niet te verwonderen. De russische regering heeft er te zeer belang bij handelsbetrekkingen met kapitalistische groepeerings aan te knopen, om hier inderdaad de kern van de crisisverschijnselen te kunnen doorzien. Ook andere groepen in de arbeidersbeweging geven op dit gebied slechts uiting van hunne absolute impotentie om de situatie van het moderne kapitalisme te beoordeelen en om hieruit revolutionaire conclusies voor de proletarische klasse-beweging te trekken. Zoo schijnt, de jongste parlementaire partij in dit landje, de R.S.P. te meenen dat de huidige wereldcrisis, meer een „ondergang van de Europeesche beschaving” is. Dit is trouwens een opvatting, die

machten te gaan beheerschen. De tegenstellingen tusschen het Britsche imperium en de Ver. Staten worden scherper, naarmate de vredesfrases toenemen. Zoo is het op Amerikaansch initiatief tot stand gekomen Kellog-Pact, door de burgerlijke diplomaten aangeduid als „de organisatie van den vrede”, een uiting van deze overheerschingspogingen van het Amerikaanse kapitaal. Dat de soc.-dem. en de groote burgerlijke pers dit pact aanduiden als een nieuwe stap naar den vrede, verandert aan de imperialistische betekenis van dit verdrag niets. Merkwaardig is de houding door de Russische buitenlandsche politiek hierbij aangenomen. Terwijl

druk der groeiende imperialistische tegenstellingen niet te ontkomen. Zij zal slechts met het kapitalisme zelf verdwijnen. Reusachtig als de tegenstellingen worden de voorbereidingen voor den nieuwen wereldoorlog. Een nieuw ontzettend noodlot greinst de menscheid aan. Het barbaarsche karakter van het moderne kapitalisme dreigt zich te uiten in den verstikkingsdood van ontelbare miljoenen. Geen politiek van opbouw of van handelsbetrekkingen met het kapitalisme, zal de menscheid van dit noodlot, van deze volkomen ineenstorting van de geheele menschelijke cultuur kunnen verlossen. Integendeel ook de strijd om deze concessies tusschen de kapitalistische grootmachten wordt scherper en is slechts

W. R.

*Van je aanvraag om een abonnement hebbe wij nota genomen.
Kunnen je echter mededelen, dat er na Aug. 29 geen R. A. meer verschijnt is dan die welke ik nu toerend*

*Met hem gr.
De administratie
„Com. Arb.”*

APRIL 1929

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

VAN DER PEKPLEIN 1¹ — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

De onverzoenlijke tegenstellingen in het kapitalisme, die tot de kenmerkende begeleidingsverschijnselen van dit crisistijdperk behooren, zijn vooral gedurende de laatste maanden in fatale scherpere tot uiting gekomen. De crisis drijft die tegenstellingen tot het uiterste. In zijn ondergangperiode ontwikkelt het kapitalisme zijn laatste onmenselijke consequenties. Het kapitaal concentreert zich in handen van betrekkelijk weinige grote wereldtrusts. De tegenstellingen tusschen de kapitaalsgroepen groeien. Oude kapitalistische machten als Engeland en die van het Europeesche continent, dreigen onder den druk der wereldcrisis te verstikken. Jarenlang reeds hoopt de Engelsche bourgeoisie op uitkomst, nog steeds echter is het aantal der werklozen in Engeland niet verminderd, doch integendeel toegenomen, ondanks de verwachtingen en de hoop der Engelsche bourgeoisie. De Engelsche staatslieden waren reeds van plan den werkloze-stand langzaam af te breken op grond van het feit dat het werklozencijfer begin '28 scheen te zullen gaan dalen. De werkelijkheid van de crisis echter heeft aan deze plannen een einde gemaakt. Het aantal werklozen is hooger dan ooit. In Januari was het aantal werklozen volgens officiële opgaven 1.520.700. Woorden zijn niet in staat de catastrofale betekenis van dit ontzaggelijke cijfer weer te geven. Een geheele bevolking is door de crisis gedoemd tot werkloosheid en ellende. Niet alleen echter in Engeland, ook in de andere groot-industriele Europeesche landen heeit de crisis en de massale werkloosheid zich gehandhaafd. De jongste, voor Labour en de liberalen gunstige uitslagen van tusschentydsche verkiezingen in Engeland, zijn voor alles een uiting van misnoegen tegen de conservatieve regeering, die er nog steeds niet in geslaagd is de crisis-werkloosheid op te heffen. Natuurlijk zullen de demagogische „plannen” van Lloyd George en van Mac Donald evenmin aan de crisis een einde kunnen maken. Evenmin trouwens als de reis van een belangrijke kapitalistische Engelsche delegatie naar Rusland. Weliswaar vertegenwoordigt deze delegatie een belangrijk kapitaal van tusschen 3 en 4 miljard guldens, maar niemand zal van de kapitalistische resultaten van deze reis een vermindering van de crisis verwachten. Nog steeds is de officiële arbeidersbeweging de betekenis van deze feiten niet duidelijk. De sociaal-democraten, getuigen nog steeds van hun vertrouwen in de resultaten van de zoogenaamde rationalisering voor het herstel van „normaal” kapitalistische verhoudingen, zooals zij in het „pacifisme” vertrouwen hebben op internationaal politiek gebied. Moscou spreekt van „tijdelijke” of van „gedeeltelijke” stabilisatie. Dit laatste is trouwens niet te verwonderen. De russische regeering heeft er te zeer belang bij handelsbetrekkingen met kapitalistische groepeeringsaan te knopen, om hier inderdaad de kern van de crisisverschijnselen te kunnen doorzien. Ook andere groepen in de arbeidersbeweging geven op dit gebied slechts uiting van hunne absolute impotentie om de situatie van het moderne kapitalisme te beoordeelen en om hieruit revolutionaire conclusies voor de proletarische klasse-beweging te trekken. Zoo schijnt, de jongste parlementaire partij in dit landje, de R.S.P. te meenen dat de huidige wereldcrisis, meer een „ondergang van de Europeesche beschaving” is. Dit is trouwens een opvatting, die

WERELDCRISIS

meermalen aan den man gebracht wordt. Omdat de crisis vooral het sterkst tot uiting komt in de oudste landen van het kapitalisme, meent men met een „Europeesche crisis” te doen te hebben. Het moderne kapitalisme echter is niet als die primitieve levende wezens, waarvan men stukken kan dooden terwijl andere deelen verder voortleven. Het is de hoogste vorm van maatschappelijke ontwikkeling, die wij tot dusver kennen en het aantasten van zoo vitale deelen van het kapitalisme, als het Engelsche wereldrijk en het Europeesche continent, is uiting van de crisis van het kapitalisme als systeem en niet van de ziekte van bepaalde deelen. De harmonie tusschen productiecapaciteit, accumulatiemogelijkheid van het kapitaal en afzetmogelijkheid is in zijn wezen geschoot. Historisch gesproken is het kapitalisme als systeem in tegenstelling gekomen tot genoemde drie vitale voorwaarden van zijn verdere en hoogere ontwikkeling. Dat in deze ondergangsfase de strijd om de afzetgebieden der wereld en de strijd om de hegemonie tusschen de grootkapitalistische groepeerings, tot scherper verhoudingen leidt dan de wereldgeschiedenis ooit gekend heeft, is begrijpelijk en historisch noodzakelijk. Hieruit tot „gedeeltelijke stabilisatie”, tot „economische redding door kapitalistische rationalisatie”, of tot een „dreigende ondergang der Europeesche beschaving” te concluderen, bewijst hoe weinig men in de officiële arbeidersbeweging in staat of geneigd is tot den grond dezer kwestie door te dringen. Dit is verklaarbaar. Het is immers duidelijk dat de ondergangsfase van het kapitalisme een grondige wijziging moet brengen zoowel in de organisatorische vormen, als in de tactiek en de urgente doelstelling van de proletarische beweging. Evenmin als de bourgeoisie als heerschende klasse in staat is volkomen klaar de kern van de tegenwoordige crisis aan te geven, daar een dergelijke stelling tevens de ondergang van de bourgeoisie als klasse beteekent, evenmin is de met het kapitalisme ineen-gegroeide officiële „arbeidersbeweging” hiertoe in staat, daar dit de ondergang van de bestaande vormen van arbeidersbeweging zou beteekenen.

In deze ondergangsfase van het kapitalisme, wordt de strijd om de opperheerschappij tusschen de onderscheiden kapitaalsmachten ontzaggelijk verscherpt. Dit is de diepere betekenis van de pogingen van de Ver. Staten om financieel, economisch en politiek de oude Europeesche kapitaalsmachten te gaan beheerschen. De tegenstellingen tusschen het Britsche imperium en de Ver. Staten worden scherper, naarmate de vredesfrases toenemen.

Zoo is het op Amerikaansch initiatief tot stand gekomen Kellogg-Pact, door de burgerlijke diplomaten aangeduid als „de organisatie van den vrede”, een uiting van deze overheersingspogingen van het Amerikaansche kapitaal. Dat de soc.-dem. en de groote burgerlijke pers dit pact aanduiden als een nieuwe stap naar den vrede, verandert aan de imperialistische betekenis van dit verdrag niets. Merkwaardig is de houding door de Russische buitenlandsche politiek hierbij aangenomen. Terwijl

bladen als „De Tribune” dag aan dag schetteren over het leugenachtige karakter van verdragen als het Kellogg-pact, heeft de Russische regeering een soortgelijk initiatief genomen als Amerika en een pact gesloten met een aantal Staten, het zoogenaamde Litwinof-Pact. Merkwaardig is dat de Poolse regeering dit verdrag met toestemming van de burgerlijke partijen geratificeerd heeft, terwijl echter de communistische fractie in het Poolse parlement er tegen stemde, daar dit Pact de Poolse imperialisten in de gelegenheid stelt op leugenachtige en huichelachtige wijze zich als pacifisten voor te doen. Dit is dus het verschijnsel dat wij bij al dergelijke overeenkomsten waarnemen, dat zij slechts de coalissen zijn, waar achter de imperialistische politiek zich voltrekt. Er is dus wat imperialistische demagogie aangaat geen verschil tusschen het Kellogg-Pact en dat van Litwinof. Een der leiders van de C. P.-fractie in het Poolse parlement tracht met allerlei sophistische kronkelingen deze tegenstelling goed te praten. Aan de feiten echter kunnen dergelijke kronkelingen niets veranderen.

Een andere uiting van deze pogingen van het Amerikaansche kapitaal om het Europeesche kapitaal aan zich te onderwerpen is de conferentie van financiële deskundigen, die thans te Parijs bijeenkomt. Deze conferentie, die bijeenkomt zoogenaamd om het „schuldenprobleem” op te lossen, is in werkelijkheid een poging van het Amerikaansche kapitaal zijn economische positie over Europa sterker te maken. Duitschland en verder de andere Europeesche kapitalistisch grootmachten moeten aan Waldstreet volkomen onderworpen worden. Of dit gelukken zal is een andere vraag. Reeds 7 weken vergaderd deze conferentie en bijzonder ver is zij met haar taak blijkbaar nog niet gekomen. Dit is begrijpelijk. De tegenstellingen tusschen de confererende kapitaalsmachten zijn te scherp, raken te zeer het wezen van de door de wereldcrisis ontstane verhoudingen, dan dat zij op een conferentie op eenigerlei wijze tot oplossing gebracht kunnen worden. De crisis echter vreet verder door. Inplaats van vertrouwen te hebben in conferentie-oplossingen, tracht het Amerikaansche kapitaal dan ook in den strijd tegen de groote imperialistische tegenstanders, zich door reusachtige uitbreiding van de maritieme macht en van de luchtvaart militair voor te bereiden op deze andere oplossing. Echter ook in Engeland neemt de neiging om zich militair in alle opzichten zoo sterk mogelijk te maken, de overhand. Of de Engelsche regeering zich nu conservatief, liberaal of Labourregeering noemt, aan deze militair-politieke consequentie is, onder den druk der groeiende imperialistische tegenstellingen niet te ontkomen. Zij zal slechts met het kapitalisme zelf verdwijnen. Reusachtig als de tegenstellingen worden de voorbereidingen voor den nieuwen wereldoorlog. Een nieuw ontzettend noodlot greinst de menschheid aan. Het barbaarsche karakter van het moderne kapitalisme dreigt zich te uiten in den verstikkingsdood van ontelbare miljoenen. Geen politiek van obbouw of van handelsbetrekkingen met het kapitalisme, zal de menschheid van dit noodlot, van deze volkomen ineenstorting van de geheele menschelijke cultuur kunnen verlossen. Integendeel ook de strijd om deze concessies tusschen de kapitalistische grootmachten wordt scherper en is slechts

een onderdeel van den grooten strijd om de wereldhegemonie. Belachelijk doet het in het licht van deze ontzaglijke verschijnselen aan als „De Tribune” niet beter weet te doen, dan met veel leelijk pathos, als maar te schreeuwen dat de kapitalistische machten door de tegenwoordige russische politiek geschaad zouden worden, zelfs zoozeer, dat deze machten aan niets anders zouden denken dan allen met elkaar tegen Rusland ten oorlog te trekken. In werkelijkheid echter zijn de tegenstellingen tusschen de kapitaalsmachten der wereld juist op dit gebied ontzaglijk groot. Allen trachten zij in Rusland en in Azië nieuwe economische expansiegebieden te vinden. Zooewel de reis van genoemde Engelsche kapitalisten, als ook de nieuwe overeenkomst met den Petroleumkoning Deterding, moeten in dit licht worden gezien. „De Tribune” mag dan al schrijven dat Deterding zoo vreeselijk in de knel zit, omdat hij eerst beweerd had dat de Russen dieven waren en dat hun olie gestolen was, het zou al te naïef zijn om te meenen dat Deterding als hij inzicht den economischen invloed van het Engelsche imperialisme tegenover Amerika te kunnen uitgebreiden en zichzelf hierdoor te verrijken, er dan eenig bezwaar in zou zien met de menschen, die hij eerst „dieven” scholdt te onderhandelen en tot economische overeenkomsten te komen. Wie dat denkt, kent de historie van het kapitalisme wel zeer slecht.

Ook in Nederland is op plotselinge en verrassende wijze tot uiting gekomen hoe zeer de economische crisis van het kapitalisme, de politieke tegenstellingen tusschen de imperialistische groeperingen heeft verscherpt. De affaire van de publicatie van het zogenaamde Fransch-Belgische geheime militaire verdrag, was er een schrijnend voorbeeld van. Of dit verdrag valsch is of echt doet er voor de verhoudingen minder toe. Zelfs na de plechtige verklaringen der verschillende betrokken regeringen is dit niet uit te maken. Vast staat echter dat er een geheim militair verdrag tusschen Frankrijk en België is, waarvan men de voornaamste details niet kent. Een verdrag dat ondanks alle praattjes van allerlei pacifisten nog steeds bestaat. De economische tegenstellingen tusschen België en Nederland groeien met den dag. De strijd om de Schelde is er een voorbeeld van. Deze strijd is slechts een onderdeel van den grooten economisch-politieke strijd om zooveel als mogelijk is zelf aan de gevolgen van de wereldcrisis te ontkomen. De ongekend felle scherpte waartoe deze geschillen aanleiding hebben gegeven, wijzen er op dat ook Nederland aan den komende macaberen noodlotsdans van den verstikkingsoorlog niet ontsnappen zal. Achter de kleine landen Nederland en België staan de groote reuzen van het kapitalisme tot aan de tanden gewapend tegenover elkaar. De pacifistische frase van de sociaal-democratie is hier in één slag uiteengeslagen. De houding die de sociaal-democraten in deze affaire aangenomen hebben is trouwens op zich zelf reeds opmerkelijk. Dat een Oudegeest, in de groote massa-vergadering in Amsterdam het zoetsappige sprookje van de Hollandsche vredelievendheid kon verkoopen, zonder dat de arbeiders dit beletten, is typerend voor de vreeselijke verblindende en ontcrachtigende massa's door de sociaal-democratie. De Nederlandsche bourgeoisie die reeds sinds eeuwen de koloniale legers op de been heeft weten te brengen om een der grootste koloniale gebieden der wereld onder haar macht te houden en uit te buiten, wordt hier in strijd met de historie als „vredelievend” voorgesteld. Men bedenke dat alle imperialistische scherpstijpers en stoekverbranden zich tot dusver als „vredelievend” aandienend. Nederland is inderdaad een zeer groote imperialistische mogendheid, die een eigen politiek tracht te voeren. Het zal op den duur door de aantrekkingskracht die de groote imperialistische machts-groeperingen uitoefenen, naar één dier groeperingen worden toegetrokken. Dit is bij de economische en politieke concentratie van de kapitaalsmachten onder den invloed der wereldcrisis onvermijdelijk. De bloedige imperialistische uitbuiting en onderdrukking kan verdedigd worden op dergelijke laf-zuurzotte manier, een manier, die overigens typisch is voor de dubbelzinnige schijnheilige rol, die de nederlandse bourgeoisie door de eeuwen heen vervuld heeft, en de soc-dem. arbeiders protesteeren niet. Kamiel Huysmans, de

grote patriot, speelde dit nationalistische spel van den Belgischen kant. Hij bezwoer vertrouwen te hebben in den Belgischen opperbevelhebber en in de Belgische burgerlijke ministers, die de „waarheid” zeiden. En een arbeidersmassa liet hem uitspreken en juichte hem toe, zelfs toen deze „socialist” verklaarde het „natuurlijk” te vinden dat de Belgische generale staf een geheim mobilisatieplan had. Dat dit alles gebeuren kon, zonder dat deze arbeiders in feite klasse-verontwaardiging uitbarsten bewijst de geschiedenis. De massa's nog, evenals in 1914, gewillige instrumenten zijn in handen van de met het kapitalisme verbonden leiders.

Dat rond deze verdragskwesatie de vuige comedie van den walgelijken Frank-Heine is opgevoerd, doet aan de ernst van de tegenstellingen tusschen de imperialistische groepen in Nederland en België niets af. Het imperialisme heeft ook zijn potsenmakers nodig. Doch het Nederlandsche en het Belgische proletariaat is gewaarschuwd. De eerste schrille klanken van de cacafonische noodlotssymphonie, die de menschheid in de ooren zal gillen, zijn thans ook in Nederland gehoord.

Slechts de zelfstandige klasse-beweging van het proletariaat zal de noodlottigste tragedie der wereldgeschiedenis, de massale-verstikking in den gas-oorlog, kunnen afwenden. Reeds wekken gasdampen groen-valsche lichtflitselingen op. Verstikkingswalm trekt over de wereld. Het ondergaande kapitalisme voert de menschheid naar een poel van barbaarsheid. Daarom zijn Kommunisme en menscheijkheid thans één begrip geworden. Het zelfstandige proletariaat zal door zijn strijd dit eenheidsbegrip tot maatschappelijke werkelijkheid maken.

REVOLUTIONAIRE VAKBEWEGINGS-TAKTIK.

Bij den steeds dieperen neergang van het kapitalisme manifesteert zich tegelijkertijd de steeds toenemende macht der vakbeweging. Elke „be-proefde” en „revolutionaire” taktiek, om in de spreektrant der vakbewegingsbonzen te blijven, moet eindigen met een verpletterende nederlaag voor het proletariaat.

De Engelsche mijnwerkersstaking in Mei 1926, wat den duur en omvang betreft een der klassieke loonbewegingen van het internationale proletariaat, gaf overduidelijk te zien, dat niet alleen het Britsche, doch ook het internationale kapitalisme in een crisis verkeerde, waarbij het voor het proletariaat niet alleen onmogelijk was zijn bestaansniveau te verhoogen, maar het zelfs het bereikte bestaansniveau niet kon handhaven.

Het groote Engelsche mijnconflict wierp zijn schaduw vooruit en was voor de arbeidersklasse de groote les dat in de eindfase van het kapitalisme de strijd voor lotsverbetering uitloopt op den nederlaag en verzwakking van het proletariaat en dat de bourgeoisie aller lasten de crisis afwentelt op de arbeidersklasse.

De uitslag van dit groote conflict heeft niet alleen bewezen hoezeer de K.A.P. gelijk heeft inzake loonbeweging, maar heeft bovendien laten zien, dat de reformistische taktiek uit de bloeiperiode van het kapitalisme, thans het proletariaat de kracht ontnemt om het kapitalisme neer te vechten, waardoor het vervalt tot het ergst pauperisme.

Reeds zijn 100.000 mijnwerkers blijvend werkloos en de vakbeweging weet niets anders te doen, dan de patriculiere liefdadigheid in te roepen onder aanvoering van... de Prins van Wales.

De „linksche” heer Cook, die tijdens den strijd vanwege zijn „linksheid” wat leuterde over rechtvaardigheid van dezen strijd en de Engelsche bourgeoisie toch bezwoer dat het alleen een strijd was om wat meer brood en nadien de arbeiders in den rug aanviel door achter de schermen, zonder dat de arbeiders het wisten, looncontracten af te sluiten, deze man, die als „linksche” evenzeer als de rechtssche vakbewegingsbonzen het mijnproletariaat aan de bourgeoisie uitteverde en ze tot paupers liet neertrappen, werd door Moskou de handen boven het hoofd gehouden. Een staalje van revolutionaire vakbewegings-taktiek der „Roode Vakinternationale.” Deze strijd hebben we in herinnering gebracht

om aan te toonen waar de weg heen gaat als het proletariaat niet breekt met zijn oude taktiek en organisatie-vormen.

Nederlaag op nederlaag en ondergang in het pauperisme.

De laatste groote loonbeweging in de ruw-ijzer en staal-industrie in het Roergebied, welke vijf weken duurde, laat niet alleen zien, dat de reformisten van I.V.V. en R.V.I. in strijdopvattingen elkaar genaderd zijn, maar dat zij bovendien een nederlaag der arbeiders met dezelfde demagogie verdedigen. In de „Communist”, maandschrift van de C.P.H., wijdt partij-voorman Van Riel vele bladen aan het Roerconflict. Het geheele artikel driipt van reformistisch geknoei, „s' mans „real-politiek” doet ons walgen, de demagogie der Russische taktiek drukt wel diep haar stempel op de officieele arbeidersbeweging.

Over het voornaamste van dit geschrijf zullen we onze meening zeggen.

Bij den strijd in de Roer waren 230.000 arbeiders betrokken. Van die 230.000 waren 60.000 georganiseerd, dus slechts $\frac{1}{4}$. Dit is wel een reden om over Hollandsche sectariërs te schreeuwen en de K.A.P. aan te leunen dat zij buiten de massa staat. Onze opvatting dat niet in de vakbeweging, doch in het kapitalistisch bedrijf de massa is, wordt door het hierboven aangehaalde weer eens bewaarheid.

Dat bij een conflict van een dergelijken omvang iets in het economisch leven verstoord is, komt niet in 's mans hoofd op, wanneer hij schrijft:

„Waarom hebben de industrieën van het Roergebied dit conflict zoo zeer op den spits gedreven en het tot een uitsluiting laten komen, die — van economisch standpunt gezien — vele miljoenen schade aan het economisch leven van Duitschland heeft toegebracht.”

Deze taal, die dag in, dag uit de ronde doet in de burgerlijk en de sociaal-democratische pers, is wel tekenend voor den Moskouer-agent. Van crisis-opvattingen geen spoor te bekennen. In dit citaat wordt niet minder gezegd dan dat we staan te midden van een bloeiend kapitalisme. Welke waarde gehecht moet worden aan het geschreeuw dezer heeren over permanente werkloosheid is nu wel duidelijk. De geheele taktiek is gebaseerd op de bloeiperiode van het kapitalisme. Wij stellen vast dat het kapitalisme verkeert in zijn laatste fase en zullen dit steeds in ons orgaan bewijzen. In deze periode, waarin de tegenstellingen zich toespitsen, de crisis van het kapitalisme dreigt naar nieuwe wereldbrand, is het misdadig en contra-revolutionair te spreken van herstel of tijdelijk herstel. Een dergelijke uitspraak kent de arbeiders opnieuw aan de bourgeoisie, verzwakt hen dusdanig, dat ondergang in barbaarsheid schrijnende werkelijkheid worden zal.

De geheele 3e Int. en Roode Vakinternationale gaan hand in hand ter versterking van het reformisme. Bij het Duitsche Roerconflict, stelt de K.P.D. de leus van 15 pfg loonsverhoogen, verkort van den arbeidsduur en invoering van het drieploegenstelsel. Deze schandelijke reformistische leuzen der K.P.D. en Roode Vakinternationale, die bestempeld worden als „rev. vakbewegings-taktiek”, werden gewillig overgenomen door de bonzen van het I.V.V. Terwijl principieel de leuzen van R.V.I. en I.V.V. op elkaar gelijken als het één bedorven ei op het andere, weten de Moskouer agenten deze gelijkenis voor te stellen als afgedwongen onder den zweep van de R.V.I.

Deze door en door reformistische strijdmethode wordt bovendien aan het proletariaat voorgesteld als zijnde een strijd van klasse tegen klasse.

Ergerlijker demagogie is al niet denkbaar. De strijd van klasse tegen klasse is niet een vakbewegingsstrijd, noch een loonstrijd, noch een strijd om andere hervormingen. De strijd van klasse tegen klasse is die van het proletariaat los van en tegen de bourgeoisie.

Haar hoogtepunt vormt zich in den strijd, van, in, en om het bedrijf, door de organisaties van de revolutie in het bedrijf, de revolutionaire bedrijfsorganisatie tot vestiging van de diktatuur van het proletariaat.

De K.P.D. en Roode Vakinternationale dekken hun reformisme als de reformisten van oudsher met frasen als: „gesloten in de bedrijven terug te keeren, daar te blijven ageren voor de oorspronkelijke

eischen.”

Vroeger noemde men dit verraad, thans revolutionaire taktiek van de Roode Vakinternationale en Kom. Intern.

De Roer-kapitalisten maakten echter uit dat de arbeiders niet gesloten in de bedrijven terugkeerden, maar zoover de bedrijfstoestand het toeliet. Dit is een antwoord aan partij-voorman Van Riel, die maar niet begrijpen kan, waarom de Roer-industrieëlen zich zooveel „schade” konden aandoen.

De arbeiders hebben in te zien dat vernieuwing van de arbeidersbeweging noodzakelijk is.

De K.A.P. en de Kommunistische Arbeidersinternationale geven den weg aan, die leidt tot vernietiging van het kapitalisme en vestiging van de diktatuur van het proletariaat.

DE S.D.A.P. EN DE VERKIEZINGEN.

Het verkiezingscongres dat onze nationale S.D.A.P. onlangs in het katholieke Nijmegen gehouden heeft, is minder om zijn inhoud dan wel voor een juist begrip van de verhoudingen in de arbeidersbeweging van belang geweest. Vertooningen als deze verkiezingsparade hebben met congressen in den proletarischen zin van het woord niets te doen. De voornaamste betekenis ervan zit voornamelijk hierin, dat tegenover de buitenwereld getoond wordt hoe gewillig het verkiezingsinstrument dat S.D.A.P. heet, de directieven der partijchefs opvolgt. Zij zijn een aanfluiting van elk begrip van proletarische democratie. De „democratie” is er nog slechts het charlatanspak, waarin ook in deze partij zich de diktatuur van de bourgeoisie hult. Plaatsruimte laat ons niet toe op de onderdelen van dit congres nader in te gaan, trouwens een groot gedeelte van de besprekingen over het verkiezingsprogramma heeft niet veel meer waarde dan die van dit program zelf, het is goedkoop verkiezingsreclame. Van een poging om op grond van de economische verhoudingen de betekenis van deze reclame-eischen te onderzoeken, was noch in de uiterst oppervlakkige openingsrede, noch in de verkiezingsrede van den Heer Vliegen, noch in de discussies iets te bespreken. Met dergelijke futiliteiten bemoeien de heeren zich liever niet. Het zou trouwens ook met het oog op de zoo hartstochtelijke pogingen om samen met de katholieken de regeering in handen te krijgen, niet voordeelig voor de heeren geweest zijn hierover te spreken. De soc. dem. heeren hebben te zeer vertrouwen in den opbloei van het kapitalisme, waarvan zij zelf boiwerken geworden zijn, om te trachten de economische situatie van dit tijdperk te ontleden.

In zijn „openingsrede”, vertelde de heer Oudegeest, die met het klimmen der jaren, zijn streken bijkbaar niet verlerd heeft, dat de S.D.A.P. de eenige partij was die tijdens de koude paraat gestaan had voor de arbeiders, evenals zij dit in den oorlog geweest was. Men vraagt zich af, waarover men meer verbaasd moet staan, over de ordinaire demagogie van deze opmerking, of over het gebrek aan zelfrespect van dit „congres” dat zich deze verlakkerij zonder enig protest liet opdisschen. In ieder geval is deze uitspraak van den illusteren Oudegeest een teken van de houding, die onze leidende sociaal-patriotten in een nieuwen oorlog zullen aannemen. Zij zullen weer „paraat” staan, voor het kapitalisme, weer paraat staan tegen de proletarische revolutie, zoals zij gedurende den laatsten wereldoorlog paraat gestaan hebben. Een van de vertegenwoordigers der partij, die dit congres vormden, protesteerde, zelfs de „oppositie” zweeg. Walgelijker schouwspel is wel niet denkbaar. In dit verband deed het bijna komisch aan dat, natuurlijk weer onder applaus van het „congres”, waarvoor dienen congressen anders, de voorzitter hulde bracht aan den afwezigen partijchef Albarda, wegens zijn „succes” op de jongste zitting van het Bureau van de Ite Internationale, waarop zijn voorstel besloten was een „actie van ontwapening” in te leiden. Het feit dat dit voorstel met algemeene stemmen aangenomen is, geeft reeds te denken. Is misschien aan Paul Boncour, de initiatiefnemer voor de vorming van het groote imperialistische Franche „Volksleger” de uitvoering van deze ontwapeningspropaganda opgedragen? Of

misschien aan den Heer Mac Donald, die bewezen heeft zoo uitstekend geschikt te zijn voor leider van het Britsche imperialisme? Of aan Kamiel Huysmans, die zooveel vertrouwen heeft in Generaals, als het tenminste Belgen zijn, en die ook voor ontwapening is, „zij het met andere methoden dan gij”, zooals hij in den berucht geworden meeting in Carré zijn hollandsche genooten verklaarde. Waar het bij kwesties als „ontwapening” juist op glunderende Kamiel, den leiders van onze nationale S.D.A.P. overigens wat wat hoofdbreken gekoest hebben. Of misschien aan Noske, den moordenaar van de Duitsche arbeiders revolutie? Of aan Scheidemann, den steun van den nobelen Wilhelm tijdens den wereldoorlog? Of aan het geheele kostelijke span tezamen?

In verband met boven geciteerde uitspraak van Oudegeest omtrent het „paraat-staan” is de laatste onderstelling wel de meest waarschijnlijke. In ieder geval weten de arbeiders wat zij van de soc. dem. leiders in een nieuwen wereldoorlog te verwachten hebben.

De „grote rede” van den Heer Vliegen, die in wezen niets was dan een parlementair-politieke kansberekening en neutraaliteits-reclame, toonde aan hoe gebrand de S.D.A.P. er op is om eindelijk, evenals de sociaal-democraten in andere landen, de regeering samen met andere burgerlijke partijen in handen te nemen. Het beroep op de katholieken om het „extra-parlementaire” kabinet van de Geer en Bedaerts in het gedrang geraakt is, bewijst slechts dat de heeren niet in staat zijn deze zaken anders dan van klein-parlementairen kant te beoordeelen. Van de werking van de economische krachten in dit crisistijdperk van het kapitalisme, ook hier geen woord. Het extra-parlementaire kabinet was het voornaamste, dat belette de „democratie” zich te uiten, volgens den Heer Vliegen. En de „socialisten”, die dit congres vormden, protesteerden hier tegen niet.

De eenige die praktisch tegen den Heer Vliegen debatteerde, Frank v. d. Goes, iemand die vroeger toch zoo groote verdiensten gehad heeft voor de vorming der Marxistische denkbeelden in dit land, wist tegen het ministerialisme van de leiding niets aan te voeren. Ook bij dezen „Marxist” niets te bespeuren van een poging om het ministerialisme van zijn partij uit de klasse-positie dier partij te verklaren, ook bij hem geen poging om op grond van de algemeene, economische en politieke wereld-situatie van het kapitalisme tegen de kapitalistische politiek van de leiding stelling te nemen. Ook Frank v. d. Goes verzuimde aan te toonen dat het ministerialisme thans slechts zijn grond vindt in de onderwerping van de officieel geworden „arbeidersbeweging” aan de bourgeoisie.

Integendeel, veeleer kan men de verklaring van v. d. Goes een onderwerping aan het ministerialisme noemen. Hij merkte immers op dat hij niet wilde zeggen „dat men nooit een coalitie-regeering tot stand zal mogen helpen brengen.” Integendeel, ook hij is onder buitengewone omstandigheden voor het samengaan met de bourgeoisie in een regeering. Onder „buitengewone omstandigheden” verstonde deze pseudo-Marxist o.a. „een plotselinge oorlogstoestand”.

De oppositie verklaart zich bij monde van v. d. Goes bereid, samen met de bourgeoisie te regeeren, als er „oorlogstoestand” is. Erger geestelijke onderwerping aan de bourgeoisie is niet denkbaar. Juist in een periode, waarin alle revolutionaire krachten stand moeten worden gebracht, acht v. d. Goes het v. d. Goes, arm „modern georganiseerd” proletariet den Heer Vliegen of een der andere regeerings-socialisten, kon de zwakte en de geestelijke onderwerping aan het kapitalisme van de tegenwoordige officieele arbeidersbeweging niet geteekend worden dan door deze woorden van den rampzaligen „Marxist” v. d. Goes.

En goed ding echter heeft v. d. Goes ondanks zichzelf omtrent het „ministerialisme” als politiek, gezegd. „Ministerialisme zal er toe kunnen leiden

dat de massa der arbeiders maling krijgt aan het parlementarisme. Parlementarisme en ministerialisme zijn echter in dit tijdperk van imperialistische ontwikkeling slechts twee kanten van één zaai. Beiden wijzen zij op de onderwerping van het proletariaat aan de bourgeoisie. Beiden betekenen „dat de arbeidersbeweging mede-verantwoordelijkheid aanvaardt voor den kapitalistischen staat. Het proletariaat kan de staatsorganen van de bourgeoisie in de ondergangperiode van het kapitalisme niet meer gebruiken als instrumenten voor zijn bevrijdingsstrijd. Tegenover de staatsorganen van het kapitalisme kan het proletariaat slechts overwinne door tot klasse-zelfstandigheid te komen, door eigen klasse-organen tegenover de bourgeoisie te stellen. De tegenstelling: parlementarisme—ministerialisme is in wezen verouderd. v. d. Goes ziet dit nog steeds niet in en staart zich blind op verhoudingen van eener achter ons liggend tijdperk. „Revolutionair parlementarisme” als de Moscouche communisten propageeren, is een frase zonder inhoud, evenals de gelegenheden-anti-ministerialisme van de „oppositie” in de S.D.A.P. Inderdaad als het proletariaat dit gaat inzien, zal het, om met v. d. Goes te spreken, „maling krijgen aan het parlementarisme”. Dat zal het komen tot zelfstandige klasse-politiek, zoals die thans slechts door de K.A.P. gepropageerd wordt.

Het verdere beeld dat de oppositie bood was nog miserabeler. Capituleerde zij nu ongeveer een jaar geleden in de kwestie van de Liga tegen Imperialisme, voor de leiding, thans deed zij dit praktisch over de geheele linie. In plaats van tenminste een poging te wagen de leiding te ontmaskeren, een poging om haar te teekenen zooals zij geteekend moet worden, wist de heer Schmidt niet veel beter te doen, dan zich in duizend bochten te wringen, om te besluiten met de opmerking, heelemaal geen oppositie te willen. Hij wil slechts dat de partij ook een linkervleugel heeft. Brave jongen toch, hij wil niet „in strijdhouding staan” tegenover zijn partijchefs. Wie doet dit niet denken aan de ironische grap in Shakespeare's blijspel „Midzomernachtsdroom” waar de brave dilettant die voor Leclaw speelde, opdat de dames en heeren toeschouwers niet af te zeer van zijn verwaarloosbaar uiterlijk zouden schrikken, vooraf zijn Leeuwenkop ophief, om te laten zien dat ie heusch geen echte Leeuw was, en heusch niet gevaarlijk en dat zijn gebrul maar gebrul en zijn Leeuwenkop maar een masker was. Zoo ook de „oppositie” in de S.D.A.P., die verklaart geen oppositie te zijn om „niet in strijdhouding” tegen de leiding te komen staan. Op soortgelijke wijze werd het bestaan van het weekblad „De Socialist”, waaraan medewerkte onze oude tegenstander De Kadet, die ook al geen Leeuw blijkt te zijn, verdedigd. „Het Volk”, aldus de „oppositie” is nu eenmaal een blad voor de groote massa en als zoodanig ongeschikt voor de wetenschappelijke Marxistische voorlichting van de partijgenooten. De demagogie van „Het Volk” is wel geschikt voor de groote massa. Het „betere” deel van de partij mag dan genieten van het geetesout van den „linkervleugel”, die geen oppositie wil zijn. Dit is ontcrachtig van het Marxisme als levend revolutionair principe. Want het is de groote arbeiders-massa, die de proletarische revolutie zal maken en niet de elite, de arbeiders-aristocratie van de S.D.A.P. Dit Elite-Marxisme, me, van den lameligen linkervleugel van de S.D.A.P. heeft zich met deze uitspraken voor goed geteekend. Het Marxisme op Zondag voor de Elite en het meest doortrapte reformisme voor de massa door de week, in het dagblad. En zelfs zulk een brave oppositie moest desniettemin toch nog het magere halsje door de partijleiding worden omgedraaid. Nadat op deze stuntelijke wijze de „linkervleugel” door Schmidt „verdedigd” was, en Oudegeest nogmaals de „oppositie” doorelkaar gerameld had, nam het congres zonder eenige verdere discussie (zelfs de oude v. d. Goes kreeg niet meer het woord, o, schoone democratie) met „verpletterende meerderheid” een resolutie tegen den linkervleugel aan. De onderwerping van de officieele arbeidersbeweging aan het kapitalistische sociaal-patriottisme kan niet feller gedemonstreerd worden dan door dit congres.

De economische en politieke verhoudingen in dit crisistijdperk van het kapitalisme, dringen de

JUNI 1929.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1¹ — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

AAN HET NEDERLANDSCHE PROLETARIAAT!

social-democratische partijen, deelen van den burgerlijken staat, als zij geworden zijn, meer en meer den weg op van een oppervlakkig en anti-socialistisch parlementarisme. Het groeien van de imperialistische klasse-tegenstellingen en van de imperialistische groepeerings, de toenemende verarming der proletarische massa's, maken meer en meer van het parlement als instituut en als systeem, een paskwil. De werkelijke levensvraagstukken der kapitalistische politiek worden niet meer in de parlementen beslist en komen er ternauwernood ter sprake. Toch kan de bourgeoisie, althans in de oude en groot-kapitalistisch ontwikkelde landen, het parlement en de democratie niet missen. De schijn der burgerlijke democratie moet opgevoerd worden, opdat het wezen van de werkelijke verhoudingen van dit tijdperk, niet tot de proletarische massa's zal doordringen. Zoo is de democratie een voetveeg geworden van het imperialisme. Dit congres bewijst echter ook welk een ontzettende nederlaag de Moscouche Eenheidsfrontier hier te lande geleden heeft. Noch aan Wijnkoop, noch aan v. Riel—de Visser is het gelukt, ondanks alle sensatie, een groep in de „moderne arbeidersbeweging” van S.D.A.P. en N.V.V. mede te krijgen. Alle reclamemiddelen hebben gefaald en moesten falen. De parlementaire partijen en de vakverenigingen, zijn nog slechts organen van onderwerping aan de bourgeoisie. Het proletariaat zal voor zijn revolutie tegen het kapitalisme zijn eigen, zelfstandige klasse-organen moeten scheppen.

NATIONAAL KOMMUNISME.

Het nationalisme, één der ideologiën, waardoor de bourgeoisie tracht de massa's aan zich te onderwerpen, is op zich zelf beschouwd niet meer in overeenstemming met de economische verhoudingen. Als economische grens is de natie praktisch opgeheven en heeft plaats gemaakt voor de imperialistische groepeerings van kapitalistische belangen-eenheden. Het imperialisme leidt echter niet tot opheffing van de tegenstellingen tusschen de kapitalistische belangengroepen, doch slechts tot vermindering van het aantal. De omvang en de scherpte dier tegenstellingen wordt daarentegen ontzaglijk verstrekt en nemen een catastrofaal karakter aan. Zij worden karakteristiek voor de moderne kapitalistische wereldverhoudingen. De imperialistische grootmachten hanteeren de nationalistische frase als werkzaamst middel om de massa tot een willig actief werktuig hunner politiek te maken. Het proletariaat zal als het als aaneengesloten klasse tegen 't kapitalisme wil optreden, als 't den strijd van klasse tegen klasse om het communisme wil voeren, zich eerst volkomen dienen te bevrijden van dezen geestesinvloed der kapitalistische wereld. De oude burgerlijke traditie van het nationalisme, wordt thans bewust door de bourgeoisie gemaakt tot een der belangrijkste ideeële concentratiepunten der imperialistische politiek.

Noch de organisaties van de sociaal-democratie, noch die van het Moscouche communisme hebben zich aan den invloed dier demagogische imperialistische campagne weten te onttrekken. Ondanks alle frasen stellen beiden zich op nationalistischer grondslag, al overwegen in de derde Internationale de Russische nationale belangen, de andere. Dat de Moscouche Internationale in de propaganda voor deze nationalistische politiek gewoonlijk meer groote woorden gebruikt dan de heeren nationaal-socialisten van de Tweede Internationale, verandert aan het karakter dezer nationalistische politiek niets. Niet de frasen, doch de reëte inhoud eener politiek bepaalt haar werkelijke karakter. Een proletarische anti-imperialistische politiek dient uit te gaan van

het inzicht dat het nationalisme vijandig is aan het proletarische internationalisme. Een overbrugging tusschen beiden is onmogelijk.

Wij wenschen hier den nadruk te leggen op het optreden van twee der bij de Komintern aangesloten partijen, de K.P.D. en de Belgische C.P.

In Duitschland is het de K.P.D., die met alle mogelijke lawaai en bombarie van frasen, de massa's opwekt te strijden tegen de buitenlandse overheersching. „Duitschland mag geen kolonie van het wereldkapitaal worden”, is hier de leuze. In wezen verschilt dit parool niet van de politiek van de Deutsche nationalist. De zogenaamde kolonisatie van het deutsche kapitalisme, de steeds verder gaande economische en financiële onderwerping aan het Amerikaanse en het Britsche imperialisme, is in wezen niets dan een uiting van de opheffing van de vroegere nationale grenzen in economischen zin en van de vorming van nieuwe ontzaglijke imperialistische groepeerings, die het nationalisme slechts gebruiken als middel om de massa's te onderwerpen. Het kan het Deutsche proletariaat volkomen koud laten of het door Morgan of door Krupp wordt uitgebuit. De historische taak van het proletariaat is niet de redding van de zelfstandigheid der nationale economie, doch is de verovering van de economische macht door het proletariaat. Elke andere politiek is in wezen slechts een politiek van geloof in de krachten van het kapitalisme.

De laatste weken hebben ons in Holland een nieuw en karakteristiek voorbeeld van dezen anti-proletarischen burgerlijken geest van de Moscouche politiek gegeven. In „De Tribune” verdedigt Jef v. Extergem het Vlaamsche nationalisme. Niet alleen hij echter, ook de Belgische C.P. steunt dit nationalisme. Van Extergem en de Belgische C.P. gaan uit van de opvatting dat een proletarische nationalistische politiek mogelijk is tegenover een burgerlijk Vlaamsch nationalisme. Deze opvatting zelf, is in al zijn beperktheid echter niets dan een burgerlijke. Het is de aanpassing en de onderwerping in den geest aan de imperialistische demagogie van het nationalisme. Het is de kleinburgerlijke verdwazing, die meent dat in dit tijdperk van uiterst verscherpt imperialisme, nog een anti-imperialistisch nationalisme mogelijk is. Nationalisme is echter niets dan onderwerping aan de bourgeoisie. De Moscouche Internationale, die reeds sinds lang streeft naar de verbinding van het proletariaat met burgerlijke klasse-groepeerings, kan ook in het thans zoo belangrijke vraagstuk van het nationalisme geen proletarisch-communistische taktiek doorzetten. De theorie van den nationaal-communist v. Extergem en van de Belgische C.P. is niets dan een kleinburgerlijke illusie die het wezen van de moderne kapitalistische ontwikkeling niet vermag te doorzien. In de praktijk moet zij voeren tot het binden van het proletariaat aan de bourgeoisie. Dit blijkt dan ook wel uit de politiek van de Belgische C.P. Deze partij steunde het gevaarlijke en uiterst reactionaire nationalisme van de Vlaamsche Frontpartij. Zij steunde de kandidatuur van den extremen nationalist Borms. In „De Tribune” schrijft v. Extergem: „Mijn kandidatuur werd terug ingetrokken onder het parool: „Tegen den liberalen Fascist Baelde, moeten alle krachten der revolutionaire proleten en der revolutionaire Vlamingen samengegroept worden rondom de Bormskandidatuur.”

In dit officieele Parool van de Belgische C.P., zien wij samengevat de geheele burgerlijke theorie en

praktijk van de „Komintern”.

De nationalistische bevrijdingsstrijd betreft hier alleen niet, zooals in de Oostersche politiek van de Moscouche politici koloniale, nog niet volkomen kapitalistisch ontwikkelde volkeren, doch betreft hier een van de oudste en meest ontwikkelde kapitalistische landen van West-Europa. Het Belgische proletariaat wordt met Vlaamsch-nationalistische frasen bedwelm. v. Extergem beroemd er zich nog op dat de 83.000 stemmen, die op den reactionairen nationalist Borms werden uitgebracht, voor 95 pct. „van arbeiders en boeren” kwamen en dat de propagandisten van de Belgische C.P. „aan de dokken en de fabrieken” den arbeiders vermaanden niet blanco doch op Borms te stemmen. Dit is de praktische onderwerping van de arbeiders aan het extreme Vlaamsche nationalisme, dat o.a. in Nederland samenwerkt met de imperialisten van de „Groot-Nederlandsche Beweging”. Dit feit kan door gebral en blaaskakerij achteraf op het „burgerlijk Vlaamsch nationalisme” niet verdoezeld worden. De geheele stelling van de Belgische C.P. is in wezen kapitalistisch. Een proletarisch anti-imperialistisch Vlaamsch nationalisme is een kleinburgerlijke illusie.

Het is een dier illusies die de proletariërs er in 1914 toe brachten om elkaar terwille van het kapitalisme, onder allerlei schoone leuzen, de hersens in te slaan. Het nationaal-communisme van de Belgische C.P. heeft die partij praktisch gevoerd in de armen van het reactionaire Vlaamsch nationalisme. Geen gedaas of gebral kunnen dit feit, gevolg van de nationalistische verdwazing, uit de wereld helpen. De ideologie van de Belgische C.P. en van de andere Moscouche partijen is nationalistisch. Het nationalisme in welke vorm ook, is onder alle omstandigheden burgerlijk en is uiting van de geestelijke onderwerping van het proletariaat aan de bourgeoisie. Het proletariaat alleen kan de menscheid van het kapitalisme bevrijden en het kan dit alleen door tegenover elk nationalisme, tegenover elke verbinding van het proletariaat met de bourgeoisie te stellen de zelfstandige klasse-beweging, het proletarische communistische internationalisme.

God save the King.

Een telegram uit Londen vermeldt een nieuwe uitlating van den „linkschen” mijwerkersleider Cook. De heer Cook had een langdurig onderhoud met den . . . Prins van Wales. Hij verklaarde met aandoening naar de radio-kerstoespraak van den Prins, waarin deze opwekte het bedelonds van den Londensche burgemeester voor de werkelooze mijnwerkers te steunen, geluisterd te hebben. Twee vrienden van den Heer Cook, die zooals hij verklaarde „nog communistischer” waren dan hijzelf - hoe is 't mogelijk - kwamen zoozeer onder den indruk van de prinselijke toespraak dat zij „met tranen in de oogen” alles wat zij bij zich hadden in dit fonds stortten.

Walgelijker huichelarij als uit dit korte berichtje spreekt is niet denkbaar. De hoop van Moscou in Engeland, de heer Cook en de Prins van Wales, maken samen een sentimenteel-valsche reclame met de ellende der Britsche mijnwerkers. Ook een „Eenheidsfront”. Wanneer zullen de arbeiders een einde maken aan het regime van Cook en de Prins van Wales?

Wanneer zullen zij gaan inzien dat slechts de strijd van het proletariaat, door middel van de KLASSE-ORGANISATIE een einde kan maken aan de ellende van de kapitalistische crisis, door het kapitalisme met zijn knechten naar den duivel te jagen.

In juli zult gij door den heerschende klasse weer gedwongen worden mede te werken aan de samenstelling van het parlement. Alle parlementaire partijen zullen trachten U diets te maken dat gij hunne kandidaten moet kiezen opdat Uwe belangen worden behartigd. Sociaal-democraten en parlementscommunisten zullen U zeggen dat zij in het parlement strijden voor sociale hervormingen. Dat zij het parlement gebruiken als een middel om den klassenstrijd te propageeren. Inderdaad echter zult gij door op welke partij dan ook te stemmen handelen tegen Uw levensbelangen. Gij zult handelen tegen de belangen Uwer klasse, tegen het communisme.

Uw wezenlijke belangen eischen echter het gaan van andere wegen en het gebruik van andere middelen dan parlement en vakbeweging. Gij zult voor Uw strijd tegen het kapitalisme andere wapenen noodig hebben. Het parlement is een der instrumenten waardoor de kapitalisten U onderdrukken. Het is een der middelen waardoor de bourgeoisie in deze crisisperiode van het kapitalisme tracht U van den revolutionairen strijd voor Uw eigen klasse af te houden.

Als in het bijzonder de partijen die zich socialistisch of communistisch noemen, U er toe willen brengen hen te kiezen omdat dit noodig zou zijn voor den komst van het socialisme, dan stellen zij hier nadrukkelijk vast dat zij beiden U bewust bedriegen! Want deze partijen zijn al evenzeer als alle andere bestanddeel van de burgerlijke maatschappij.

ARBEIDERS! Bedenk dat in twee groote landen van Europa thans de Sociaal-democraten voor de bourgeoisie tegen het proletariaat regeeren. De sociaal-democratische partijen bedriegen U als zij zeggen dat zij de democratie zullen doorvoeren. De democratie is in dit imperialistische tijdvak nog slechts de dictatuur van de bourgeoisie over het proletariaat. De sociaal-democraten zijn de helpers van de kapitalisten. Zij vermoorden de democratie, vermoorden de arbeiders. Ziet naar het optreden van de sociaal-democraten in Duitschland! Evenals de facisten vermoorden de sociaal-democraten de democratie. Alle parlementspartijen trachten U aan deze bedriegelijke „democratie”, die niets anders dan de gemaskeerde reactie is, te onderwerpen.

In dezen tijd van imperialistische reactie moet gij niet meer vechten voor de burgerlijke democratie niet meer een andere samenstelling van het parlement, doch alleen voor Uw eigen klassedictatuur. ARBEIDERS! GIJ MOET HEERSCHENDE KLASSE WORDEN. Want alleen door de bourgeoisie als klasse en haar staatsinstellingen te vernietigen kunt gij het communisme vestigen en alle klasseheerschappij vernietigen!

De sociaal-democratische partijen zeggen U ook dat gij hen moet stemmen, omdat zij den vrede willen en voor ontwapening optreden. Ook dit zijn leuzens. Het kapitalisme dat zich in een onoplosbare crisis bevindt drijft juist thans de menscheid naar een nieuwen wereldoorlog. Deze zal de vrees-

lijkste slachting zijn der wereldgeschiedenis. De tegenstellingen tusschen de kapitalistische grootmachten groeien met den dag. Het oorlogsgevaar nadert. Het kapitalisme vreesd den oorlog, doch kan hem niet tegengaan. De sociaal-democratische partijen zijn echter overal de zaakwaznemers van de bezittende klasse. Daarom is hun ontwapeningsleuze een leugen!

In de praktijk van het kapitalisme steunen zij het militarisme, zooals zij dit tijdens den jongsten Wereldoorlog gedaan hebben. De ontwapeningsleuze beteekent slechts dat het proletariaat ontwapend wordt. Het proletariaat heeft echter in zijn strijd tegen het kapitalisme wapenen noodig. Laat U dus niet bedriegen door deze valsche leuzen en deze kapitalistische politiek.

De bourgeoisie vreesd de parlementspartijen niet. In Nederland heeft de bezittende klasse immers stemdwang doorgevoerd! Zou zij dit gedaan hebben indien zij het parlement en zijn partijen vreesde? Ook blijkt dit uit de houding die thans de nederlandsche regering heeft aangenomen ten aanzien van het gebruik der radiozenders, waarvan thans alle parlementspartijen gebruik kunnen maken ook de „socialistische” en zich „communistische” noemende groepen en partijen van welke schakeering ook. De nederlandsche bourgeoisie stelt deze partijen haar openbare propaganda middelen ter beschikking opdat zij U kunnen opwekken allen Uw stem op hen uit te brengen.

Arbeiders! Geloof gij dat de Nederlandsche bourgeoisie dit zou doen als zij deze partijen vreesde? Hebt gij eenig vertrouwen in de oprechtheid der burgerlijke democratie? Welneen nietwaar? Gij weet dat de bourgeoisie niet tegen haar klassebelang optreedt. Als de bourgeoisie openbare propagandamiddelen ter beschikking van de parlementspartijen stelt, dan doet zij dit slechts omdat zij deze partijen gebruikt tegen U! Tegen het proletariaat!

ARBEIDERS! Het parlement is een klasse-organ van de bourgeoisie. Voor Uw strijd tegen het kapitaal is het ongeschikt. Gij kunt het niet gebruiken, het kan slechts tegen U gebruikt worden!

Sociaal-democraten en communisten van alle schakeering zeggen U dat zij in het parlement voor hervormingen zullen vechten. Het karakter van de huidige crisis van het kapitalisme, veroorzaakt dat sociale hervormingen onmogelijk worden. Wie het U anders zegt bedriegt U. Noch de vakbeweging noch het parlement kunnen hervormingen voor U afdwingen. Het kapitalisme in zijn crisisperiode brengt U slecht verarming en ellende.

DE PERIODE DER HERVORMING IS VOORBIJ HET TIJDPERK DER PROLETARISCHE REVOLUTIE IS AANGEBROKEN!

Arbeiders! Alle parlementspartijen weigeren deze consequenties te trekken. De partijen der sociaal-democraten en parlementscommunisten bespreken wij reeds, maar ook de andere „socialistische” par-

lementspartijen hebben geen andere beteekenis. Ook Wijnkoop en van Burink bedriegen U door de voorstelling alsof zij in het parlement iets voor U bereiken. De R.S.P. van Sneevlied, Kitz en Bouwman is al geen haar beter. Deze drie heeren vernietigen door hunne nieuwe partij en door hun parlementarisme, de laatste resten van proletarische zelfstandigheid die nog in het N.A.S. overgebleven waren. Sneevlied treedt met de bourgeoisie in de werklozenkweste tegen het proletariaat op. Hij treedt op voor werkdwang, voor onderwerping dus aan de bourgeoisie.

* ARBEIDERS! Weigert de partijen van het parlementarisme Uw Stem!

Stelt tegenover het bedrog van alle parlementspartijen Uw besliste wil om het parlement, om den burgerlijken staat te vernietigen! Voor de bevrijding uit het kapitalisme hebt gij Uw eigen klasse-organisaties noodig. Op voor de zelfstandige revolutionaire klasse organisatie van het proletariaat.

TEGEN HET PARLEMENT!
TEGEN DE DICTATUUR VAN DE
BOURGEOISIE!
VOOR HET PROLETARISCHE
KOMMUNISME!

Een „Communist” Burgemeester!

De leiders van het moscouche parlementscommunisme probeeren de arbeiders diets te maken dat „hun” parlementarisme anders is dan dat van de overige partijen. Zij zouden geen verantwoording aanvaarden voor den onderdrukkingsstaat der bourgeoisie. De vele voorbeelden van Duitschland en Tschecho-Slowakije, die aantoonen hoe leugenachtig dit praatje is, worden thans door een nieuw frappant feit aangevuld. In de groote Fransche stad Straatsburg is de „Communistische” heer Hubert tot Burgemeester gekozen. Twee zijner partijgenooten werden tevens wethouder. Toch durven de matadores van het parlementscommunisme het proletariaat voorliegen dat hunne partijen geen verantwoordelijke functies in den burgerlijken staat aanvaarden. De grondslag waarop deze Hubert tot Burgemeester werd gekozen is al even merkwaardig als dit schreeuwend verschil tusschen de verkiezingsfrase en de politieke werkelijkheid. De man werd namelijk evenals zijn twee geestverwanten-wethouders, met behulp van het Elzassche local-patriottisme, dat voor een autonoom Elzas-Lotharingen opkomt, tot deze functie verheven. Met de stemmen van allerlei autonomisten, klericale als liberale, is hij er gekomen. Van proletarische politiek gesproken. Zoo corrumpeert het parlementarisme de arbeidersbeweging!

ARBEIDERS! STEM NIET!